En sjuklig längtan, Samtidigt skön och förgänglig, Som smärtar. Som man vill lyssna till i evighet. Liksom de förälskade ängeln må sjunga I himlen.
Man kommer att säga att själen vaknade Gråtande nära marken med En unison sång, Och den glömda sorgen
Se plaint dans un rouccoulement Bien doucement.
Sur les ailes de la musique On sent lentement revenir Un souvenir. Un ombre, une forme angélique, Passee, passe dans un rayon tremblant En voile blanc.
Les belles de nuit, demi-closes Jettent leur parfum faible et doux Autour des vous,
Et le fantôme aux molles poses Murmure en vous tendant les bras: Tu reviendras!
Oh! jamais plus, près de la tombe, Je n'irai, quand descend le soir Au manteau noir Écouter la pâle colombe
Chanter sur la pointe de l'if Son chant plaintif!

L'île inconnu
Dites, la jeune belle, Où voulez-vous aller? La voile enfie son aile, La brise va souffler! L'aviron es d'ivoire, Le pavillon de moire, Le gouvernail d'or fin; J'ai pour lest und orange, Pour voile une aile d'ange, Pour mousse un séraphin.
Es-ce dans la Baltique? Dans la mer Pacifique? Dans l'île de Java? Où bien est-ce en Norvège,
Cuellir la fleur de neige, Où la fleur d'Angsoka? Dites, dites, la jeune belle, Dites, où voulez-vous aller?
Menez-moi, dit la belle, À la riv fidèle Où l'on aime toujours! Cette rive, ma chère, On ne la connaît guère, Au pays des amours.
Où voulez-vous aller? La brise va souffler!
Som klagar vänligt Kuttrande.
På musikens vingar Återvänder sakta Ett minne. En skugga, en änglalik form Passerar i en oerhörd vibrerande stråle Skrudad i en vit slöja.
Nattdoftande blommor, halvöppna Sänder sina milda och söta aromer Omkring dig, Och vålnader med mjuka gester Viskar till dig att sträcka på armarna: Du kommer tillbaka!
Åh! jag kommer aldrig att gå nära, Den graven, när nattens mörka kappa Sänker sig För att lyssna till den bleka duva Som från granen sjunger Sin sorgesamma sång.

Den okända ön
Säg mig, vackra ungmö, Vart vill du fara? Seglet vecklar ut sin vinge, Vinden blåser upp. Åran är av elfenben Flaggan av vattrat silke, Rodret av finaste guld. Till ballast har jag en apelsin Till segel, en ängels vinge Till skeppsgosse en seraf.
Är det Östersjön? Eller Stilla havet? Eller ön Java? Eller är det kanske Norge?
Att plocka snöblommor? Eller Angsokas blommor? Säg mig, säg mig, vackra mö, vart vill du resa?
Ta mig, sa den vackra mön, Till trohetens strand Där kärleken alltid lever.
Den stranden, min kära, Finns bara I kärlekens land.
Vart vill du resa? Det blåser upp.

Tommie Haglund

är en svensk tonsättare vars musik redan länge, och på senare tid med ökad intensitet, efterfrågas nationellt och internationellt, som får beställ- ningar av artister från när och fjärran, och som belönats med eftertraktade priser och utmärkelser. Bland det som fascinerat och gripit såväl lyssnare som musiker är den starka känslan av absolut ärlighet – en naken själs bekännelser – som genomsyrar allt han komponerat.
Hans krav på sanning hänger säkert samman med de förödande sjukdoms- perioder som fått honom att inse vad som är viktigt i livet, vad som verkligen betyder något. Men dessa upplevelser har också varvats med häpnadsväckande och rörande möten med människor från olika kulturer, vilka delat med sig av sin andlighet, den som är universell och som genomsyrar Haglunds musik – och som gjort starkt intryck på åhörare från vitt skilda platser.
Haglund föddes i Kalmar 1959 och är numera bosatt i Halmstad. Till stadens 700-årsjubileum 2007 fick han beställning på en sångcykel, som med tiden istället förvandlades till La Rosa Profunda - alborada, som nu spelas för första gången i Halmstad. och när den nya orgeln i St Nikolaikyrkan i Halmstad invigdes den 15 mars 2015 hade han bidragit med en arton minuter lång orgelkomposition, Di Sogni Tessuto.
Även om Haglund började komponera redan i elvaårsåldern, bedrev han inte regelrätta kompositionsstudier förrän efter avslutade studier i klassisk gitarr i Århus och för John Mills i London. Mills öppnade också hans ögon för den store brittiske tonsättaren Frederick Delius (1862-1934). Efter att ha studerat komposition för göteborgaren Sven-Eric Johanson en tid, sökte sig Haglund privat till Frederick Delius amanuens Eric Fenby (1906-1997), professor i komposition vid The Royal Academy i London. Denna bekanskap gav rik frukt. Det finns en viss släktskap mellan Delius neoimpressionistiska, drömska och sensuella musik och Haglunds

raît en deuil! La colombe oubliée Pleure, pleure et songe à l'absent; Mon âme pleure et sent Qu'elle est dépareillée. Que mon sort est amer! Ah! sans amour s'en aller sur la mer! Sur moi la nuit immense S'étend comme un linceul. Je chante ma romance Que le ciel entend seul. Ah! comme elle était belle! Et comme je l'aimais!
Je n'aimerai jamais Une femme autant qu'elle. Que mon sort est amer! Ah! sans amour s'en aller sur la mer!

Absence
Reviens, reviens, ma bien-aimée! Comme une fleur loin du soleil, La fleur de ma vie est fermée Loin de ton sourire vermiel.
Entre nos coeurs quelle distance! Tant d'espace entre nos baisers! Ó sort amer!
Ó dure absence! Ó grands désirs inapaisés!
D'ici là-bas que de campagnes, Que de villes et de hameaux, Que de vallons et de montagnes, À lasser le pied des chevaux!

Au cimetiere
Connaissez-vous la blance tombe, Où flotte avec un son plaintif L'ombre d'un if?
Sur l'if une pâle colombe,
Triste et seule au soleil couchant, Chante son chant.
Un air maladivement tendre, À la fois charmant et fatal, Qui vous fait ma! Et qu'on voudrait toujours entendre; Un air comme en soupire aux cieux L'ange amoureux.
On dirait que l'âme éveillée Pleure sous terre à l'unisson De la chanson, Et du malheur d'être oubliée
Åh, att resa över havet utan kärlek!
Vit hennes gestalt I graven ligger kallt. Hela naturen Tycks sörja med mig. Den övergivna duvan gråter Och drömmer om sin förlorade vän. Min själ gråter och känner Sig ofullständig. Så bittert är mitt öde! Åh, att resa över havet utan kärlek. Natten sänker sig över mig Som en svepning. Jag sjunger en hymn Som bara hörs av himlen. Åh, så vacker hon var
Och som jag älskade henne! Jag kommer aldrig att älska någon Så som jag älskade denna kvinna. Så bittert är mitt öde! Åh, att resa över havet utan kärlek.

Frånvaro
Kom tillbaka, kom tillbaka, min allra käraste! Som en blomma långt från solen, Har mitt livs blomma slutit sig Utan dina röda läppar.
Så långt det är mellan våra hjärtan! Så mycket plats mellan våra kyssar! Åh, bittra öde! Åh, svåra frånvaro! Åh, starka, otröstliga längtan!
Härifrån till dit, så mycket land, Så många städer och byar, Så många dalar och berg, Tillräckligt att trötta ut hästens hovar.

På kyrkogården
Känner du till den vita graven Där i klagande ton, i skuggan Av en gran. På den granen sitter en blek duva Ledsen och ensam, vid solnedgången, För att sjunga dess lov.

Rosens ande
Öppna dina slutna ögonlock Av oskuldsfull drömmar nuddade! Jag är anden i den ros, Du bar vid balen igår. Du plockade oss ännu fuktade Av vattenkannans silvertår, Och i sällskap av himlapällen, Du bar mig hela kvällen.
Å du, som tog mitt liv, Maktlös att det förhindra, Kommer var natt min rosende anda Att vid din sänggavel dansa. Men var inte rädd – jag intet begär Varken mässa eller De Profundis. Den ädla doften är min själ Och jag kommer från ett paradis.
Min lott var att väcka avund Och många skulle ge sitt liv För att få ett så vackert öde: På ditt bröst är min grav Och på den alabaster där jag vilar Har en diktare skrivit Med en kyss: ”Här ligger en ros Som varje konung åtrått”.

Vid lagunerna
Min allra käraste är borta Jag ska aldrig sluta gråta. Ner i graven tar hon med sig Min själ och all min kärlek. Hon återvände till himlen Utan att vänta på mig; Ängeln som tog henne
Lät mig vara kvar. Så bittert är mitt öde!
Pour cueillir le muguet aux bois. Sous nos pieds égrenant les perles Que l’on voit au matin trembler; Nous irons écouter les merles siffler.
Le printems est venu, ma belle; C’est le mois des amants béni, Et l’oiseau satinant son aile, Dit ses vers au rebord du nid. Oh! Viens donc sur ce banc de mousse Pour parler de nos breaux amours,
Et dis-moi de ta voix si douce toujours.
Loin, bien loin égarant nos courses, Faisons fuir le lapin caché Et le daim, au miroir des sources Admirant son grand bois penché: Puis chez nous, tout heureux, tout aises, En paniers elaçant nos doigts Revenons, rapportant des fraises des bois!

Le spectre de la rose
Soulève ta paupière close Qu’effleure un songe virginal! Je suis le spectre d’un rose, Que tu portais hier au bal. Tu me pris encore emperlée Des pleurs d’argent de l’arrosoir, Et parmi la fête étoilée, Tu me promenas tout le soir.
Ó toi qui de ma mort fut cause, Sans que tu puisses le chasser, Toutes les nuits mon spectre rose À ton chevet viendra danser. Mais ne crains rien, je nu réclame Ni messe ni De Profundis.
Ce léger parfum est mon âme Et j’arrive, j’arrive du paradis.
Mon destin fut digne d’envie, Et pour avoir un sort si beau Plus d’un aurait donné sa vie; Car sur ton sein j’ai mon tombeau, Et sur l’albâtre où je repose
Un poète avec un baiser Écrivet: ”Ci-gît une rose, Que tous les rois vont jalouser.”

Sur les lagunes (Lamento) Ma belle amie est morte, Je pleureai toujours; Sous la tombe elle emporte Mon âme et mes amours. Dans le ciel, sans m’attendre, Elle s’en retourna; L’ange que l’emmena Ne voulut pas me prendre. Que mon sort est amer!
Ah! sans amour s’en aller sur la mer!
La blance créature Est couchée au cercueil; Comme dans la nature Tout me paspersonligt känsliga visioner. Man hittar i Haglunds musik en stillhet och lyhördhet trots att musiken i sin uppbyggnad kan vara nog så komplex.
Genombrottet kom 1988 med Intensio animi för cello och piano, uruppförd i Stockholms konserthus, beställd av Swedenborgsällskapet för att högtidlighålla teosofens 300-årsdag. Man kan ibland associera till stora andliga gestalter även i andra Haglund-verk, som Röstens dotter till den heliga Birgittas 700-årsjubileum. Han har även fått beställningar på verk från Sveriges Radio, England, Österrike, USA. Stråkkvartetten Il regno degli spiriti skrev han till den synnerligen uppmärksammade brittiska Medicikvartettens 30-årsjubileum, vilken uruppförde den under Cambridge Summer Music Festival 2001. Till den amerikanska violinisten Elizabeth Pitcairn skrev han violinkonserten Hymnen an die Nacht. Hans musik har framförts vid porträttkonserter i Paris, Philadelphia, Stockholm och i Danmark. Haglund har varit gästföreläsare i Kanada och i Storbritannien, och under juli och augusti 2014 var han gästkompositör vid Luzern Music Centre i New York, där han höll seminarier och fick sju kammarmusikverk framförda under tre konserter. Då spelades ett verk dedicerat till Delius minne: To the Sunset Breeze (harpa, gitarr, stråkkvartett) och dessutom Sollievo dopo la tempesta (stråktrio), Il regno degli spiritii (stråkkvartett), La Rosa Profunda (sopran, piano), Epilogue to Hymns to the Night (soloviolin) och Serenata per Diotima (stråkorkester). Flera av dessa verk är aktuella även under denna Haglundfestival.
Som tonsättare går Tommie Haglund sina egna vägar, bara trogen mot sig själv. Det blir lätt en subjektiv musik, som går direkt in i lyssnaren, från hjärta till hjärta. Kanske skulle någon drista sig att kalla den romantisk. I hans musik kan man finna en smärta, kanske motiverad av de kroppsliga smärtor han själv känner efter en svår ryggskada, men omformad för att bli mer allmänmänsklig. Ett öppet sinne kan lätt identifiera sig med Haglunds musik.
Bland utmärkelser han erhållit kan nämnas Svenska musikförläggarföreningens pris 2003 för årets mest betydelsefull seriösa komposition, Röstens dotter. 2015 tilldelades han Konungens medalj av 8:e storleken.
I november 2014 tilldelades han ett av de finaste priser en nordisk tonsättare kan få, Kungliga musikaliska akademiens stora Christ Johnsonpris, för cellokonserten Flaminis Aura, med motiveringen: ”Med befriande allvar och personligt tilltal bjuder Tommie Haglund in lyssnaren till sitt poetiska universum. Det är musik som söker sig framåt med en alltid närvarande sångbarhet.” Konserten skrevs 2000 under en ytterst plågsam och hotfull sjukdomsperiod, bokstavligen med döden bakom hörnet. Den uruppfördes i Helsingborg av Okko Kamu 2001. Skälet till att priset inte delades ut förrän 2014 var att konserten alldeles dessför- innan genomgått en genomgripande revidering som gett den en fördjupad innebörd. Haglunds musik fortsätter att leva och väcka intresse, och det trots att han inte hör till någon av huvudstadens kotterier. I Halmstad kan han finna ro att arbeta.

Alla texter: Stig Jacobsson

FREDAG 30 SEPTEMBER
kl 18.00 Pingstkyrkan, Karl XI:s väg 6, Halmstad
SAMTAL OM TOMMIE HAGLUNDS MUSIK
Tommie Haglund och *Joachim Gustafsson*. Samtalsledare *Boel Adler*

FREDAG 30 SEPTEMBER
kl 20.00 S:t Nikolai kyrka, Halmstad

PROGRAM
Tommie Haglund:
Di sogni tessuto, för orgelsolo
La rosa profunda – alborada, för violin och piano
Il regno degli spiriti, för stråkkvartett
paus
Meditation, för piano
Röstens dotter, för två sopraner, klarinett, violin, cello, harpa, slagverk och piano

Anders Wilhelmsson, orgel. *Dan Almgren,* violin. *Stefan Lindgren,* piano. *Merintinkvartetten*. A*nn-Kristin Högnabba* och *Ann-Christine Larsson*, sopran. *Ola Persson,* klarinett. *Gustav Ölmestad*, cello. *Erik Groenstein*, harpa. *Roger Carlsson*, slagverk

Tommie Haglund, Di sogni tessuto (2015)
Av drömmar vägd – så kan man översätta titeln Di Sogni Tessuto på Haglunds mest imponerande orgelverk, ca arton minuter långt. Från början var det tänkt att bli något helt annat, ett kort och klatchigt verk som skulle visa orgelns möjligheter inför återinvigningen i St. Nikolai i Halmstad.
Orgelns ursprungliga fasad skulle återställas enligt beslut av länsantikvarien, och kyrkans nye organist hade bett Haglund skriva något. Arbetet drog ut på tiden eftersom ton- sättaren befann sig i USA. Först strax före jul kunde han presentera några idéer, som slog så väl ut, att kompositionen antog helt andra dimensioner och fick en djupare sinnesstämning. Till invigningen i mars var verket i alla fall klart och uruppfördes inför en gripen publik. En prominent representant för kyrkan hävdade till och med: ”Jag har aldrig trott att musik skulle kunna ersätta Guds ord”, men så stark verkan hade Di Sogni Tessuto.

Tommie Haglund, La rosa profunda – alborada (2016)
La Rosa Profunda - alborada började som ett stycke för sång och piano 2007, men av olika anledningar utvecklades det till ett närmast impressionistiskt stycke för violin och piano, vilket uruppfördes under Lyckå kammarmusikfestival i Blekinge nu i juli.

SÅNGTEXTER

Röstens dotter (Heliga Birgitta) Betänk, o dotter, min Sons lidande!
Ruash, imma Hans lemmar var såsom mina lemmar och såsom mitt hjärta.
Ordet blev kött. Han kom genom kärlek och var i mig. Han var för mig som mitt hjärta. När han föddes kändes det som om halva mitt hjärta gick ut ur mig.
När jag såg hans skönhet droppade min själ liksom dagg av glädje. När jag betänkte var spikarna skulle sitta i hans kropp, fylldes mina ögon med tårar av smärta.
Min Son såg på mina gråtande ögon och sörjde nästan till döds.
Under hans lidande stod jag närmast korset och liksom det som är närmast hjärtat gör mest ont, var hans pina värre för mig än för andra.
När han sett på mig från korset och jag på honom, rann tårar ur mina ögon, tårar liksom ur ådror, Imma rausch, ruasch, imma När jag betänkte hans gudoms kraft tröstades jag, Eli, Eli, Eli, lemi sabaktani, imma för jag visste att han, att han själv ville detta. Så var min smärta städse blandad med glädje.
Min son såg mig vara slut av smärta och smärtan liksom domnade för honom då min smärta tog dess plats.
Betänk, o dotter, min Sons lidande! Hans lemmar var såsom mina lemmar och såsom mitt hjärta.

Kärlekshjärtan Amanda Haglund 4 år) Kärlekshjärtan, kärlekshjärtan och studsboll rund i ring Solen skiner på fjärilen så vackert
Knappt jag kan dö, knappt jag kan dö och jordgubb

La Rosa Profunda Själens helgedom
Hans smärta var min smärta, emedan hans hjärta var mitt hjärta. Ty världen, som Adam och Eva sålde för en frukt, återköpte min Son och jag med ett hjärta.

La Rosa Profunda Själens helgedom Berlioz Les Nuits d’été Villanelle
Quand viendra la saison nouvelle, Quand auront disparu les froids, Tous les deux nous irons, ma belle,

Berlioz Sommarnätterna

Herdevisa
När den nya våren kommit När frosten har försvunnit Går vi båda, min kära,
Att plocka liljekonvaljer i skogen. Vid våra fötter droppar daggens pärlor Som darrar på morgonen. Vi går för att höra koltrastsången.
Våren har kommit, min kära; Det är månaden som älskande välsignar, Och fågeln, som putsar sina fjädrar, Sjunger sina verser från kanten av sitt bo. Oh! Kom till den mjuka mossan Och prata om vår kärlek Och tala alltid till mig med din väna röst.
Långt bort irrar vi vår stig, Skrämmer upp den skygga haren, Och rådjuret som speglar sig i källan Böjer sig för att beundra sina stora horn: Sedan hemåt, så lyckliga, så nöjda, Flätar vi våra fingrar, och återvänder Med korgen full av smultron.

Ann-Kristin Högnabba är uppvuxen i det svensktalande Österbotten i Finland och har fått sin musikutbildning vid Sibelius-Akademin i Helsingfors och Stockholms Operastudio. Hon har medverkat i operauppsättningar i Finland och Sverige. Under 2014-2015 har Ann-Kristin Högnabba haft ett arbetsstipendium från Svenska kulturfonden för musikalisk verksamhet.

Ann-Christine Larsson är utbildad vid Operahögskolan i Stockholm. Sommaren 1993 blev hon inbjuden av Gian-Carlo Menotti och Steven Mecurio att sjunga Ann Trulove i Stravin- skys Rucklarens väg vid Festival dei Due Mondi i Spoleto, Italien. Bland Ann-Christines många konsertframträdanden märks Mahlers 4:e symfoni i Stockholms Konserthus under ledning av Paavo Järvi, Ein Deutsches Requiem i Victoria Memorial Hall, Singapore med Singapore Symphony Orchestra under ledning av Okku Kamu och en konsert med dirigenten Christoph Spering i Concertgebouw, Amsterdam.

Celia Linde hör till våra främsta gitarrister och har hela världen som sitt arbetsfält. Hon har en diplom-, solist- och pedagogutbildning från Musikhögskolan i Malmö och från Manhattan School of Music i New York, samt från Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i Köpen- hamn. Därefter har hon regelbundet gästat de främsta konsertsalarna och musikfestivalerna.

Stefan Lindgren studerade på pianosolistlinjen vid Musikhögskolan i Stockholm 1976-80 och erhöll diplom med belöningsjeton 1980. Sedan fortsatte studierna vid Juilliard School of Music i New York 1981-83. Stefan har framträtt med de flesta större orkestrar i Sverige och har givit ett stort antal pianoaftnar och kammarmusikkonserter både i Sverige och i New York, London, Paris och Wien. Han var Radiosymfonikernas orkesterpianist 1993-2001 och innehar sedan 2007 motsvarande tjänst hos Kungliga Filharmonikerna.

Merintinkvartetten bildades 2013 och består av fyra fast anställda musiker i Göteborgsope- rans orkester. De har studerat såväl på hemmaplan som internationellt och framträtt både som solister och orkestermusiker tillsammans med välkända orkestrar och ensembler. Med- lemmarna är: Yongmei Zhang-Gustafsson förstaviolin, Karin Berggren andraviolin, Heather Levenstein viola och Kerstin Andersson cello. Ola Persson är klarinettist och konsertmästare i Göteborgs blåsorkester, och har skrivit en flitigt använd klarinettskola.

Anders Wilhelmsson är sedan hösten 2013 körledare och organist i S:t Nikolai kyrka i Halmstad.

Dessutom medverkar elever från Kulturskolan och sångare från olika körer i Halmstad: Nova Cantica, S:t Nikolaikören, Sturegymnasiets kör.

Tommie Haglund, Il regno degli spiriti (2001)
Stråkkvartetten Il regno degli spiriti (Själarnas rike) beställdes egentligen till Östersjöfestivalen, men kom att uruppföras vid Medicikvartettens 30-årsjubileum under Cambridge Summer Music Festival år 2001, och har därefter framförts åtskilliga gånger. Vid uruppförandet var den legendariska Hilliardensemblens ledare Paul Hillier närvarande, och han ville jämföra denna kvartett med Beethovens sena kvartetter, musik som man kan ägna hela livet åt och ändå ständigt hitta nya infallsvinklar till. Under arbetets gång upplevde Haglund några ytterligt märkliga händelser tillsammans med kanadensiska indianer. Under ritualer som bevittnats av ytterligt få vita försatte de sig i djupaste meditation och förflyttades till just själarnas rike. Denna upplevelse gav stycket dess namn, och en hel del av sitt stämningsinnehåll.

Tommie Haglund, Meditation (1989/2013)
Det här pianostycket har en mycket tragisk bakgrund vilket torde framgå av det sorgsna tonspråket, som helt bygger på sekundintervall, eller de svarta tangenterna på pianot, om man så vill. 2013 arrangerade tonsättaren även musiken för orgel, men här hör vi originalversionen.

Tommie Haglund, Röstens dotter (2003)
Haglund skrev Röstens dotter 2003 med anledning av den heliga Birgittas 700-årsminne. Framförandet ägde rum vid Vadstenaakademin i närvaro av representanter från Vatikanen och ambassadörer från många länder. Verket belönades med musikförläggarföreningens pris som ”årets mest betydande seriösa verk”.
Texten består av tre partier ur den första boken (kapitel 10, 27 och 35) ur den heliga Birgittas Revelaciones celestes (Himmelska uppenbarelser), här översatta och bearbetade av Stephan Borgehammar. För att förmedla den rätta stämningen har Haglund själv lagt till några ord på armeniska, Jesu eget språk: ruasch (ande), imma (mamma) och Eli, Eli, lema sabachtani (Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Erik Wallrup förklarar i texten till CD-inspelningen: ”Texten kretsar kring korsfästelsen, men det är ingen scen som målas upp, utan här växer en symbios fram mellan mor och son, mellan Maria och Kristus, för att sedan tänjas ut och återkomma i sitt grundtillstånd. Jesu lemmar var som Marias. När han föddes säger Maria att det kändes ’som om halva mitt hjärta gick ut ur mig’. När han lider på korset färdas smärtan mellan de båda, avlastande och åter är de i symbios. Smärtan sprider sig också i musiken: det strålar av smärta i den musikaliska kropp som uppstår ... Samtidigt för Haglund in stillhet och kärleksfullhet i relationen mellan Maria och Jesus. Musikens närhet till det kroppsliga medför att färden mellan lägena går att erfara, rent konkret, vilket gör lyssnaren till en del av denna förkroppsligade uppenbarelse. Med sina cantilenor och sina kulminationer, sin andakt och sin våldsamhet, finner Haglunds musik den nästan skandalösa dubbelhet som ligger dold i kristendomen, när Maria blickar på sin korsfäste son känner hon givetvis smärta – men också glädje.”

LÖRDAG 1 OKTOBER
kl 10.00 Lördagsmusik. S:t Nikolai kyrka, Halmstad

PROGRAM
Bortom avsked, gitarrsolo
Arcana lachrimae, pianosolo
Epilogue to Hymns to the Night, violinsolo
Dan Almgren, violin. *Celia Linde,* gitarr. *Stefan Lindgren*, piano

Tommie Haglund, Bortom avsked (2004)
Även om Tommie Haglund själv är en välutbildad gitarrist, så har han skrivit ytterst få verk för gitarren. Hans första gitarrlärare ville i honom se en ledande svensk gitarrist, och försökte få honom att lägga allt krut på spelet, och glömma alla ambitioner att komponera. Reaktionen blev den motsatta: Haglund lade gitarren på hyllan och tog avsked av sitt eget gitarrspel, därav titeln Bortom avsked – det vill säga ett definitivt och oåterkalleligt avsked.
Musiken skrevs när Rikskonserter beställde ett gitarrverk för den förnämliga svenska gitarristen Celia Linde. Under sina gitarrår hade Haglund fått ett mycket nära förhållande till den engelske renässanstonsättaren John Dowlands sorgesamma kompositioner för luta, och något av denna stämning har smittat av sig i hans eget spröda och sorgliga stycke. Men naturligtvis är det fråga om musik helt i Haglunds anda. Celia Linde har sedan spelat detta verk i såväl Tyskland som USA, och fick flera andra gitarrister har tagit upp det på sin repetoar.

Tommie Haglund, Arcana lacrimae (1998)
Arcana lacrimae är ett pianostycke som den välkände pianisten Hans Pålson beställde till 1998 år upplaga av Kullabygdens musikfestival. Uruppförandet recenserades av flera kritiker, och de uppfattade musiken diametralt olika, en som rent strunt, en annan som ren välsignelse. Pianisten har definitivt fascinerats av musiken och i sin bok Tankar om musik ägnade han hela kapitlet ”Hemligheter och tårar” åt detta stycke. Kapitelnamnet är en översättning av verkets titel.
Där kan man bland annat läsa: ”Ibland möter man på trendernas snitslade bana genom samtidskonsten en konstnär med rent sinne och en förmåga att röra vid vårt inre, som får oss att lyssna till något slumrande inom oss: En konstnär som går in i sitt djupaste privata jag och därför når oss alla istället för att försöka nå ut till alla och beröra ingen. Vars verk inte är en fattig installation eller ett cerebralt effektsökeri. En konstnär som vågar sänka sig ända ner i hjärtat.” Bättre kan Haglunds skapande knappast skildras!

MEDVERKANDE
Boel Adler är känd som värd från Klassisk förmiddag på Sveriges Radio P2, som konsert- presentatör i Berwaldhallen och andra konsertscener runtom i landet. Hon är också en flitig körsångerska (Radiokören, Eric Ericsons Kammarkör, Operakören), och är även körledare.

Dan Almgren violin, debuterade 14 år gammal som solist i Mendelssohns violinkonsert med Kungliga Filharmoniska Orkestern. Han har framträtt runt om i Norden och övriga Europa, men också i USA. 1985 vann han kammarmusiktävlingen Vittorio Gui i Florens, och 1997 Vienna Modern Masters. Sedan 1988 är han förste konsertmästare i Helsingborg.

Teresia Bokor är en koloratursopran som utbildats vid Musikhögskolan i Malmö, vid Opera Akademiet i Köpenhamt, samt privat i Wien. Hon debuterade vid Kungliga Operan i Köpen- hamn 2007 som Servilia i Mozarts La clemenza di Tito, och har därefter medverkat i otaliga uppmärksammade uppsättningar även på Landestheater Linz, Malmö Opera, Folkoperan, Norrlandsoperan och många andra.

Roger Carlsson är sedan 1982 slagverkare vid Göteborgs symfoniker. Han har studerat svid Göteborgs Universitet, och för Bent Lyllof i Köpenhamn och vid Royal Academy of Music och National Centre for Orchestral Studies i London, sedan i New York. Han har även fram- trätt som solist med ett flertal nordiska symfoniorkestrar och i Wigmore Hall, London.

Erik Groenstein-Hendriks är född och utbildad i Nederländerna där han tog sin Master- examen vid Kungliga konservatoriet i Haag 2007. I november 2013 erövrade han, bland 107 sökande, den attraktiva tjänsten som förste harpist i Göteborgs symfoniorkester.

Joachim Gustafsson dirigent, debuterade 13 år gammal som violinist, och vidareutbildade sig vid Göteborgs Musikhögskola. Som violinist medverkade han i Hallandsensemblens inspel- ning av Haglunds Voces. Han vidareutbildade sig därefter till dirigent och har i den rollen samarbetat med åtskilliga operahus och orkestrar, främst i Tyskland och Sverige.

GöteborgsOperans Orkester är mycket flexibel och består i sin helhet av 86 musiker som till vardags spelar i de flesta föreställningar som visas på Stora scenen, vare sig det är barockopera eller musikal. Det händer också då och då att orkestern ger egna konserter, och då även på andra orter. Många av musikerna är också aktiva som kammarmusiker.

Frederick Delius, 1862-1934
Song before Sunrise
Frederick Delius var visserligen född i England, men hans familj härstammade från Tyskland, och han var själv mestadels bosatt i Frankrike, trots att han speciellt förälskade sig i Norge och i norrmän som Grieg och Munch – vilka var hans personliga vänner. Men trots ett kosmopolitiskt leverne brukar hans tonspråk betraktas som äkta engelskt, om än med en god portion fransk impressionism.
Han skrev solokonserter, en lång rad symfoniska dikter och sju operor, av vilka den mest kända är A Village Romeo and Julia (som på svenska brukar kallas Romeo och Julia i byn).
Song before Sunrise är ett helt kort stycke som komponerades 1918 men kom inte att uruppföras förrän den 19 september under en konsert som dirigerades av Sir Henry Wood, han vars porträttbyst alltid förses med en lagerkrans vid Last Night of the Proms. Man kan säga att stycket har tre ganska väl avskilda delar. Delius visar i det här stycket hur skicklig han är att använda träblåsinstrumenten för att skapa magisk stämning med sina arabesker eller melodiska infall. Stråkstyrkan är mångstämmig men blir aldrig uppsvälld. Det är en frisk och livfull musik, med ett mer reflekterande mellanparti. Stycket dedicerades till Delius vän och förste brittiske biograf Philip Heseltine, mer känd som tonsättaren Peter Warlock (1894- 1930).

Tommie Haglund, La roso profunda (2007/2015), sopran och orkester
Flera kända sopraner var i åtanke när denna komposition skrevs, men som av olika anledningar fick avsäga sig uppdraget. Emma Kirkby var en av dem, och hon ville till varje pris ha med en luta i kompositionen istället för piano, vilken inte roade Haglund. Till slut blev det Jeanette Köhn som sjöng vid uruppförandet av denna gripande dikt av Jorge Luis Borges (1899-1986), om den blinde mannen som bär en ros i sin hand, en evig ros – Den odödliga rosen. Texten rymmer också avsnitt ur Bibeln. Senare kom dirigenten Joachim Gustafsson och mer eller mindre krävde att stycket skulle orkestreras, något som tonsättaren nappade på. Men en så genomgripande omarbetning medförde att verket helt enkelt fick skrivas om från grunden och resulterade i en nästan helt ny komposition. Enligt dirigenten har den fått en hel del Tristan-stämning.

Tommie Haglund, Epilogue to Hymns to the Night (2010)
Bakgrunden till detta verk är Haglunds konsert för violin och orkester, Hymns to the Night 2005, uruppförd i Helsingborg, med den amerikanska violinisten Elizabeth Pitcairn som solist på sin berömda Stradivariusviolin, kallad ”The Red Violin”. När konserten gavs ut på CD jublade kritiker världen över. Den tyska titeln Hymnen an die Nacht leder enligt författaren Erik Wallrup direkt tankarna till diktaren Novalis: ”Där avsäger sig diktarjaget ljuset för mörkret, dagen för natten. Vad är dolt under nattens mantel, som tränger in i själen? Novalis ger sitt svar, ett annat kommer med Haglunds nattstycke”.
Konserten rymmer i sig själv flera episoder där violinen ensam leder musiken vidare, och med denna synnerligen gripande och mästerliga konsert i bakhuvudet, och med tema- tiskt material från den som legat och grott i huvudet, skrev Haglund fem år senare en fristående Epilog för ensam violin.

LÖRDAG 1 OKTOBER
kl 14.00-16.00 Pingstkyrkan, Karl XI:s väg 6, Halmstad
PANELSAMTAL OM SKAPANDE
Tommie Haglund. *Alf Hambe,* viskompositör. *Margareta Petré,* konstnär.
Samtalsledare *Boel Adler*. Kaffe

TOMMIE HAGLUNDS VERK PÅ CD
Voces. Hallandsensemblen. Imogena IGCD026 (inspelad 1990)

Intensio animi (1988). Johan Ehde cello, Carl-Axel Dominique piano. Spiráre celorum (1996). Carl-Axel Dominique, Monica Domninique, piano. Inim-inim (1995). Dan Almgren, violin, Carl-Axel Dominique, piano. Miraggio (1992). Tua Åberg, sång, Dan Almgren, violin, John Ehde, cello, Carl-Axel Dominique, piano. L’infinito (1991). Joachim Gustafsson, violin.

Caprice CAP 21522 (inspelad 1997)

Fragile (1996/2002). Kinga Práda, flöjt, Markus Leoson, slagverk. Nosag CD 029 (inspelad 2002)

Hymnen an die Nacht (2005). Elizabeth Pitcairn, violin, Helsingborgs Symfoniorkester, Hannu Koivula. Röstens dotter (2002–03), Jeanette Bjurling, Tua Åberg sopran, Karin Dornbusch, klarinett, Dan Almgren, violin, John Ehde, cello, Marie Åström, harpa, Markus Leoson, slagverk, Carl-Axel Dominique, piano, Joachim Gustafsson, dirigent.

To the Sunset Breeze (1997/2009). John Mills, gitarr, Stephen Fitzpatrick, harpa, Lysell-kvartetten.

Phono Suecia PSCD 184 (inspelad 2009–10)

LÖRDAG 1 OKTOBER
kl 17.00 Konsert S:t Nikolai kyrka, Halmstad

PROGRAM
Tommie Haglund: Själens helgedom, för kör
Tommie Haglund: Serenata per Diotima, för stråkorkester
Hector Berlioz: Les nuits d'été, för sopran och orkester
paus
Tommie Haglund: Kärlekshjärtan, kanon för barnkör, stråkorkester, piano och slagverk
Frederick Delius: A song before sunrise, för orkester
Tommie Haglund: La roso profunda, för sopran och orkester

Göteborgsoperans orkester. *Nova Cantica*, Kulturskolan, Halmstad. *Sturegymnasiets kör*, Halmstad. *S:t Nikolaikören*, Halmstad. *Ann-Christine Larsson*, sopran. *Stefan Lindgren*, piano. *Roger Carlsson*, slagverk. *Anders Wilhelmsson*, körledare och organist. *Joachim Gustafsson*, dirigent

Tommie Haglund, Själens helgedom (2010)
S:t Nikolaikören beställde detta verk under den period Haglund var mycket sjuk. Han presenteades för en lämplig text skriven av en gammal anonym munk, fylld av tröst. Men texten försvann, vilket inte hindrade att kompositionen växte fram och fullbordades när tonsättaren kunde sluta med sina mediciner. Först därefter kom texten fram igen, och det visade sig att orden passade helt perfekt in i den redan skrivna musiken! Ännu ett underverk. Nu har stycket framförts i såväl Notre Dame i Paris som i Chichester-katedralen.

Tommie Haglund, Serenata per Diotima (2014)
Ursprunget till Serenata per Diotima är en beställning från kulturskolan i Halmstad till stråkensemblens tioårsjubileum 2014. Samtidigt blev Haglund morfar, och den lilla flickans ögon fick honom att tänka på Diotima, Sokrates lärare och den första kvinnliga filosofen. Senare expanderade han stycket inför konserter i USA, och blinkade åt de tonsättare som betytt mest för honom: Delius, Mahler och Bruckner. Men framförallt är det en hyllning till barnbarnet. ”Jag har försökt skriva så lyriskt och varsamt jag förmår och inte backa för rena treklanger när de känts relevanta. Stycket är ljust men har liksom livet både svärta och lite farliga stråk, men ljuset och lugnet hos mitt barnbarn var min ledstjärna.” Stycket är skrivet för stråkorkester men med solistiska uppgifter för konsertmästaren och stämledarna för viola och cello. Uruppförandet ägde rum med Malmö symfoniorkester 2014, och det har senare spelats på många håll, denna sommar med ovationsartat jubel i Bogota!

Hector Berlioz, 1803-1869 Les Nuits d'été op. 7
Villanelle Le spectre de la Rose Sur les lagunes Absence Au cimetière L'Ile inconnue.

Hector Berlioz fullbordade 1841 efter många års arbete sin enda sångcykel, Les Nuits d'été (Sommarnätterna), till sex dikter ur vännen Théophile Gautiers diktsamling La Comédie de la mort, som kommit ut från trycket 1838. Han skrev den först med pianoackompanje- mang, och orkestreringen gjordes på uppdrag av en schweizisk förläggare så sent som 1856. Ursprungligen skrevs sångerna dessutom för sex sångare i olika röstlägen – och de är dedicerade till sex olika personer. Men med tiden har man transponerat dem, så att en och samma röst ska kunna sjunga dem alla. Med sin mästerliga instrumentationskonst har Berlioz fångat sommarnattens förtrollning, och alla sångerna handlar om längtan efter kärlek, men ofta förbjuden och obesvarad. De är raffinerade, känsliga och ömsinta.
Villanelle är en nästan strofisk visa med enkelt ackompanjemang, där poeten drömmer om våren och kärlekens uppblommande. I Le spectre de la rose samtalar flickan med den ros som hon föregående afton burit vid bröstet. Den tredje sången, Sur les lagunes, skrev Berlioz när hans äktenskap med skådespelerskan Harriet Smithson knakade i fogarna. Skalden sjunger ut sin smärta över sin döda älskade. Ännu en klagovisa följer, Au cimetière, fylld av skymningsstämningar och minnen av den kära. I den avslutande sången försöker en sjöman övertyga flickan om att följa med honom på hans resor över haven. På L'Île inconnu råder evig kärlek – men ön finns bara i hans fantasi. Eftersom Gautier kallade denna dikt ”Barcarolle”, använde sig Berlioz av venetianarnas typiskt vaggande 6/8-takt.

Tommie Haglund, Kärlekshjärtan (1998), kanon för kör och orkester
Efter en mycket komplicerad ryggoperation tvangs Tommie Haglund att ligga helt stilla i nio veckor på sjukhus. Därefter fick han på nytt lära sig gå, och för att undersöka om huvudet fortfarande hängde med, gav han sig på att skriva ett komplicerat kontrapunktisk verk, en dubbelkanon där en kanon spelas perpetuum mobila av två violiner, medan en andra kanon presenterar ett tema som spelas framlänges och baklänges, i olika tempi och med olika notvärden – kanske kan man säga att Arvo Pärt stått för en del av inspirationen. Som text använde Haglund en dikt som hans dotter Amanda skrev när hon var fyra år, och nu hade hon blivit nio och tillfrågades om det var ok att tonsätta den. Jodå, var svaret, men på villkoret att han bara använde de vita tangenternas toner! Så blev det.